

Posudek bakalářské práce Magdalény Denkové „Styl divadelních her Arnošta Goldflama“

Bakalářská práce Magdalény Denkové je bezpochyby pozoruhodná tím, že se zaměřuje na problematiku stylu současných dramatických textů (těmto otázkám, pokud vím, není věnována příliš velká pozornost; připomenout lze hlavně studie Jany Hoffmannové o tzv. cool dramate). Arnošt Goldflam přitom jistě patří v rámci nové české literatury k nejvýznamnějším a nejzajímavějším dramatikům.

Autorka v práci nejprve stručně popisuje – na základě dosavadní teatrologické literatury (Z. Hořínek, J. Kovalčuk) – osobnost Arnošta Goldflama a jeho pozici v současné kultuře (s. 9–10) a stejně stručně shrnuje základní rysy stylu dramatických textů (s. 11–12). Hlavní část práce pak probírá jednotlivá Goldflamova dramata (s. 13–43). M. Denková se rozhodla učinit předmětem analýzy velkou část Goldflamovy tvorby; postupně se zabývá celkem dvanácti dramaty z let 1983–2006, jež byla pojata do knižní publikace *Písek a jiné kousky* (2010). Tento krok má nesporné pozitivní důsledky v tom smyslu, že umožňuje sledovat texty vzniklé v průběhu více než dvou desetiletí a na tomto základě formulovat závěry o konstantních a na druhé straně proměnlivých rysech Goldflamova stylu (souhrnný výklad o něm je podán na s. 44–48). Zároveň však velký rozsah materiálu vede k tomu, že jednotlivým textům je v bakalářské práci vždy věnováno jen několik stran (v krajním případě necelá jedna strana). Na počátku práce autorka jistě oprávněně uvádí: „abychom postihli jazyk a styl uměleckého textu co nejcelistvěji a nejsystematičtěji, je dobré nahlížet text z hlediska jednotlivých rovin jazyka“ (s. 11). V partiích o jednotlivých dramatech ale zmíněná systematičnost někdy není příliš patrná; často se zde – po krátkém shrnutí tematiky a smyslu díla, jež se opírá hlavně o výklady Z. Augustové – spíše zmiňují jednotlivé jazykové prvky, které se v určitém aspektu jeví jako nápadné a příznačné pro daný text. V tom lze spatřovat hlavní problematický bod práce. I tak ovšem autorka dokázala zřetelně popsat řadu charakteristických vlastností Goldflamova stylu, jako je vyprazdňování sémantiky jazyka v dialozích, důraz na opakování a paralelismy, hra s polysémií slov nebo s pragmatickými komunikačními zvyklostmi (tykání – vykání). Vedle toho M. Denková upozorňuje na důležitost intertextových vztahů v Goldflamových dramatech; uvádí se, že jejich využívání je „velmi promyšlené“ (s. 34), daná problematika by si ovšem zasloužila důkladnější rozpracování.

Několik poznámek k jednotlivostem:

Co se rozumí tím, že promluva je „autentizovaná“ (s. 15)?

I dialog uvedený na s. 16 je výrazným dokladem práce s opakováním slov.

Užívání vedlejších podmětných vět v iniciální pozici jednak může být charakterizováno jako knižní, jednak může být bráno jako (danému kontextu odpovídající) odkaz na úzus němčiny (s. 32).

Po pravopisné a formální stránce má práce velmi dobrou úroveň, občas však lze narazit na vyjádření nezcela korektní nebo poněkud neobratná („jednak [...], ale také“, s. 35).

Celkově je na bakalářské práci patrný autorčin zájem o problematiku dramatu i o otázky jazyka a stylu. I když by si některé otázky zasloužily důkladnější a systematictější rozbor, lze práci brát jako užitečný dílčí příspěvek k poznání stylu Goldflamových her. Bakalářská práce Magdalény Denkové tak splňuje požadavky, které jsou na práce tohoto typu kladeny. Doporučuji ji proto k obhajobě.

Navrhované hodnocení: velmi dobře

V Praze dne 4. června 2014

Prof. PhDr. Petr Mareš, CSc.,
ÚČJTK FF UK